

σθήσεται κλαυθμός και εἰς τὸ πρῶτ' ἀγαλλίασις.

7. Ἐγὼ δὲ εἶπα ἐν τῇ εὐθηνίᾳ μου· οὐ μὴ σαλευθῶ εἰς τὸν αἰῶνα.

8. Κύριε, ἐν τῇ θελήματί σου παρέσχου τῇ κάλλει μου δύναμιν· ἀπέστρεψας δὲ τὸ πρόσωπόν σου και ἐγενήθην τεταραγμένος.

9. Πρὸς σέ, Κύριε, κεκράξομαι, και πρὸς τὸν Θεόν μου δεηθήσομαι.

10. τίς ὠφέλεια ἐν τῇ αἱματί μου ἐν τῇ καταθηνίᾳ με εἰς διαφθοράν; μὴ ἐξομολογήσεται σοι χροῦς ἢ ἀναγγελεῖ τὴν ἀλήθειάν σου;

11. ἤκουσε Κύριος και ἤλεησέ με, Κύριος ἐγενήθη βοηθός μου.

12. ἔστρεψας τὸν κοπετόν μου εἰς χαράν ἐμοί, διέρρηξας τὸν σάκκον μου και περιέξωσάς με εὐφροσύνην,

13. ὅπως ἂν ψάλλῃ σοι ἡ δόξα μου και οὐ μὴ κατακυγῶ. Κύριε ὁ Θεός μου, εἰς τὸν αἰῶνα ἐξομολογήσομαι σοι.

Πεντηκοστήριον

Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ, ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν τὸ ἄχραντόν σου σῶμα, σινδόνι καθαρά εἰλήσας και ἀρώμασιν, ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο· ἀλλὰ τριήμερος ἀνέστης, Κύριε, παρέχων τῇ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

*

Σὲ τὸν ἀναβαλλόμενον τὸ φῶς, ὡπερ ἱμάτιον, καθελὼν Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου σὺν Νικοδήμῳ και θεωρήσας νεκρόν, γυμνόν, ἄταφον, εὐσυμπάθητον, θρηῆνον ἀναλαβόν, ὀδυρόμενος ἔλεγεν· Οἱμοὶ! γλυκύτατε Ἰησοῦ, ὄν πρό μικροῦ ὁ ἥλιος ἐν σταυρῷ κρεμάμενον θεασάμενος, ζόφον περιεβάλλετο, και ἡ γῆ τῷ φόδῳ ἐκυμαίνετο, και διερρήγγυτο τοῦ γασῦ τὸ καταπέτασμα· ἀλλ' ἰδοὺ νῦν βλέπω σε, δι' ἐμέ ἐκουσίως ὑπελθόντα θάνατον. Πῶς σὲ κηδεύω Θεέ μου; ἢ πῶς σινδόσιν εἰλήσω; ποίαις χερσὶ δὲ προσφαύσω τὸ σὸν ἀκήρατον σῶμα; ἢ ποῖα ἄσματα μέλψω τῇ σῇ ἐξόδῳ οἰκτίρμον; Μεγαλύνω τὰ πάθη σου, ὕμνολογῶ και τὴν ταφήν σου, σὺν τῇ Ἀναστάσει κραυγάζων· Κύριε, δόξα σοι.

*

Ὅτε κατήλθες πρὸς τὸν θάνατον, ἡ ζωὴ ἡ ἀθάνατος, τότε τὸν Ἄδην ἐνέκρωσας τῇ ἀστραπῇ τῆς Θεότητος· ὅτε δὲ και τοὺς τεθνεώτας ἐκ τῶν καταχθονίων ἀνέστησας, πᾶσαι αἱ δυνάμεις τῶν ἐπουρανίων ἐκραύγαζον· Ζωοδότα Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι.

*

Λάμψον τὰς καρδίας, τρισηλίε Θεότης, τῶν ὑμνούντων σε, τῇ τριλαμπεῖ φωτί σου, και δὸς σύνεσιν, τοῦ ἐν πᾶσι κατανοεῖν, και πράττειν τὸ σὸν θέλημα, τὸ ἀγαθὸν και τέλειον και μεγαλύνειν και δοξάζειν σε.

Κυπριακὰ ἐρωτικά

Ἄχ τὸν φόδον μου χιονίζω
κι ἄχ τὴν πεθυμιάμ μου ἀφταίνω·
νέφος ἔχω ἀντάδ διαβαίνω
και τὸν ἥλιον δὲν βιγλίζω·

Μὲ τὰ δάκρυα ψιχαδίζω
κι ἴτσου, γοιὸν ἀναστενάξω
τοῦ Βοριᾶ και Νότου μοιάξω
και καλὸν πιὸν δὲν ὀλπίζω.

Ἄγγελος Σικελιανός

Ἵπνος μᾶς ἐπαιρνε γλυκός
ἀπὸ τῆς γῆς τὰ βύθια,
ἀνοιχτομάτης και γλυκός,
σὸν ἐσωπαίναν τὰ βαθιά,

τὴν πλάση ὀποῦ ξεσκέπαζαν,
μεγάλια παραμύθια.

Κι' ὡς γὰ λαγοκοιμώμουνα
μὲ διάφωτα ματόφυλλα,

ἐμάντευα δλοτρόγυρα
τὸ σιωπηλὸ κοπάδι,
ἄν σειόντανε ἕνα πρόβατο,

Διονύσιος Σολωμός

54

Τρεῖς φοραῖς πολεμάει & μὲ τὴν τρίτη
τὰ ἐγκάρδια προνούματα ἀκλουθάει

Τὸ φῶς τοῦ Λαμπροτάτου Ἀποσπερίτη
ἵστα Ἐπιτύμβια κλαδιά λαμποκοπάει
στὸ ἕνα λαμποκοπάει & ἴσθ' ἄλλο μνῆμα
& γλυκὰ σέρνει κάτω ὁ ρεῖαξ τὸ κύμα

Στέκουν τὰ προβατάκια ὅπου τὸ μάτι
γιὰ Δαιδάλεα τὰ πέρνη ἀπὸ μακρῦα
& ἀγκαλὰ & κανένα Ἐῶ περιπάτει
ἔλεγες ὅτι σφάλει ἡ φαντασία
ἕως ὅπου ἴστην κοιλάδα ἄνθια γεμάτη
τρέχουνε δῦω μὲ δῦω & τρία μὲ τρία
& ὄλα τῆς κοιλάδας τὰ περάσματα
λαλοῦν κουδούνια ἀντιλαλοῦν βελάσματα

56

& θυγευι δροσοβολι πνοι του βραδιού.

57

(Ἄδειανὸ τὸ γυναικῆτη τὴν
κυριακὴ λάμπουν ἐκεῖθεν
τόσα εὐμορφα μάτια γυναι-
κῶν; κλπ: ἀδειανὰ τὰ
ρασίδα

58

ποῦ δρόμον δὲν ἔχει

Οἱ ἀριθμοὶ παραπέμπουν στὴν Πανομοιότητα τοῦ Λ. Πολίτη.

ἄν γλίστρα' ἀπὸ τὸ μέτωπο,
ποῦ ἔλαμπε σὰν τὸ κρυστάλλο,
μύρου ἢ ἀγέρα χἀδι. (Ἀλαφροῖσκιωτος)

λαμπρὰ νὰ μὴν τρέχει
λευκότατο φῶς

συρίζει δροσάτη
πνοὴ τοῦ βραδιού

Καὶ τ' ἄνθια ἀπτὸ σῶμα
τς' Αὐγῆς ἐσκορποῦσε
τὴν κόμην κινοῦσε
τς' Αὐγῆς & τ' Α' νθοῦ

59

Καὶ τ' ἄνθη ἀπ' τὰ δένδρα
ξεπέφτουν ἰδέστα
παράπολυ ἢ ζέστα
τοῦ ἡλιοῦ τὰ θαρεῖ

Ξεπέφτουν ἀνάμεσα
ἵστα χόρτα τοῦ τόπου
ὡς πέφτει τοῦ ἀνθρώπου
τοῦ μάδρου ἢ ζωῆ

ἵστο μάτη μακρόθεν
ὁ τοίχος ἀσπρίζει
& γύρω του ἀνθίζει
ἢ δάφνη ἢ μερτιά

61

θγάλτο μάτιαμου ἢ μάννα φωνάζει

